

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δέκακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουράλῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἄθῃναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἔβραδα
κι' ἔσαν ἔγω ἑσπανάδα
Συνδρομητὸς δὲ εἶχοναι
καὶ ἄναι Ἄθῃναι τὴν σάβαν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶπαι
Συνδρομὴ γὰρ κατὲ χρόνον

— μόνον μὴ φορὰ δὲ βγαίνω,
— κι' ἔποςέ μου καταβαίνει.
— γιατί λατὰ δὲν ἔχωμα.
— καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
— εἶχας νόμισα κι' ἑννοσηνί.
— ἀπὸ τὰ φράγμα εἶναι μόνο.

γὰρ τὰ εἶνα ἕμος μέρη
Κι' ἔνα φύλλο ἔν κρατῆς
κι' ἔσπορε τὸν καρπὸν εἶν δίδει
Γράμματα καὶ συνδρομαί
Γιὰ τὴν σάρα καὶ τὴν μάρα

— εἶνα φράγμα καὶ ἄνὰ χίρι
— εἶναι συνδρομητικῆς.
— εἰς τὸν φάγ μαῦρο φίδι.
— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
— κατὲ φύλλο μὴ δακρυά.

Ἐδῶμον τοῦ μηνὸς Αὐγούστου,
καρδὸς μεζέβριος ἀνποκόστου.

Τρίαντα πέντε καὶ τετρακόδα,
τοῦ ταξειδιώτη λιμαρ' ἡ γλῶσσα.

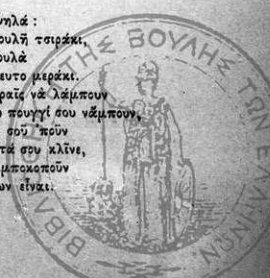
Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

— Περὶ Πριγκήπου σ' ἔλεγα ἔστο παραμένο φύλλο,
ἀλλὰ σκεφθεῖς πῶς ἡ ζωὴ περιγράφεται ταχίαι
παρασκίλια, βρὶ Περικλῆ, τὸν ἕνα κι' ἄλλο σκύλο
ἔπιγα μὴ κατὰνοῦς μὲς' ἔστα Πατριαρχεία.
ἔρίλησα τὸ σεβαστὸ τοῦ Πατριάρχου χίρι
ἔρίλησε σιγὰ σιγὰ κι' αὐτὸς τὸ κούτέλο μου,
ἔδάκρυσα ἔστ' ἀληθινὰ ἡμέρα μεσημέρι
ἔνόμισα τὰ δάκρυα πῶς καὶ τὸ μάγουλό μου.

ἔκλάμ' αὐτὸ ἔρίθισε δλίγον τὴν χολὴν μου
ἔἰδα πῶς ἐκυμάτιζαν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μου
ἔἰδα τὰ κατὰμαυρα σκίον καὶ φαντασμάτων
ἔγὼ σκυμμένος καὶ χλωμὸς βουδῶθηκα σιμὰ των.
ἔγιω σκυμμένος ἔρχισαι πτωχὴ νὰ μὴ φουξ
ἔχιρουβείμ' ἔφτεροῦγες χρυσοφτερές χορὸς,
ἔμπτρις εἰς πολυτίμιας καὶ μ' ἔμπαρ χρυσὰ
ἔμπεποκίται γύρω μου Πατριαρχῶν σωρὸς.

Κι' ἐγὼ σὰν Ἑλληνα γνήσιος, ὅπου νομίζω βλάκα
ὅποιον δὲν ἀγωνίζεται νὰ ζῆ μὴ τὴν ἀμάκα,
μὴ δίσταν ἀπλωσα χρυσοῦ τὰ δρό μου τὰ ξεράδια
ἔπάνω ἔστα πολυτίμα τῆς μίτρας των πετράδια,
μῆπως καὶ κλίψω, Περικλῆ, πέντ' ἔξη ἀπ' ἐκείνα
πριν μὴ τὰ φαίνιγγι καὶ τὰ σκρίπτ' μὰς ξεκληρίσ' ἡ πέται.

Ἄλλὰ κατίθω μὴ φωνὴ ἀπὸ πολὺ ἦψηλά:
ἀκατοικοκλήρη Φασουλῆ καὶ τοῦ Τσουλιῆ τσιράκι,
ὄγρηγορα συμμάζωξ τὰ δρό σου τὰ κουλά
κι' ἄς μὴ σὲ τρώῃ τῆς κλιψίλας ἀγιάτρευτο μαράκι.
Αὐταῖς ἡ μίτρας ποῦ θεωρεῖς ἀστραφτερεῖς νὰ λάμπουν
καὶ λαχταρῆς ἔστον κόρρο σου καὶ ἔστο πουργιῆ σου νάμπουν,
ἔχουν πολλὰ παράπονα καὶ πίκραις νὰ σοῦ πούνη
κι' ἔμπρὸς των τῶρ' ἀμίλητος τὰ γόνάκα σου κλίνη,
κι' ἂν μὲς' ἔστα μάτιχ καθένος καταλαμπεκοκίτων
μὰ δανεικὸ καὶ ψεύτικο αὐτὰ τὸ φῶς των εἶναι.

»Κι' ἂν εἶχε γλώσσα καὶ φωνὴ καὶ μὴ μόνον μίτρα
πικρῆς βλαστῆμας ἄκουγε τῆς μάννας σου ἢ μήτρα.
γιατί δὲν 'οἱ ἔβγαλε 'στὸ φῶς ἐκεῖνο τὸν καιρὸ,
ὅπου κλυδὸς γαργαροῦ τὰ θάνατο νερὸ,
καὶ μῆσα 'στῆς χρυσάλλιναις καὶ ἀφραναῖς πηγαῖς
ἢ πίστις καθρεφίζετο μὲ τῆς χρυσαῖς τῆς μίτρας,
κι' οὔτε κανεὶς λεγόμενος Σωτήρας καὶ Γεγίς
τῆς ἔκανε σὺν ἤθει τοῦ μαγευτοῦ του χύτρας.

»Αὐτὰ ποὺ θλίπει τὰ μύρια καὶ τὰ χρυσὰ φιλόνικα
τῶν Χερουβείμ καὶ Σιραφείμ τὰ 'κέντησαν βελόνικα,
μὰ 'πίς σὶ καθὲ παστρικό τῶν Ἀθηνῶν κηρήκα
ὁ βούρκος τῆς πολιτικῆς πῶς 'λάσπωνε κι' ἐκεῖνα,
καὶ σήμερ' ἄλλο τίποτα κι' ὄχι δὲν ποδοῦν
πρὸ ἀπὸ τῆς λασποῦρας πῶς νὰ ἔξελασπαθοῦν».

Τοιαῦτα κι' ἄλλα ἢ φωνὴ συμβολικὰ προσφέρει
καὶ κρῦος ἔλυσεν ἰδρῶς τὸ σῶμα μου ἐκ τρέμου,
ὅπῃσάν ἐν' ἀράκο καὶ σιδαρίνιο χεῖρι
κι' ἔσφυ' ἔμπρὸς εἰς τὸ θρονὶ τοῦ παλαί Χρυσοστόμου.
Ὅσοια θεῖα ἔκστασις!... Ἐξίστην τῶν φρενῶν
χωρὶς μ' ἀφρόνι, Περικλῆ, νὰ ποτισθῶ καὶ μ' ὄπιον,
κι' ἐφώτισε κι' ἔγερμα τοῦ νοῦ μου τὸ κενόν
τοῦ Χρυσοστόμου ἢ φωνὴ κι' ὁ λόγος πρὸς Εὐτρόπιον.

Ποῦ νῦν περιδῶκε καιροί ;
ποῦ πανηγύρεις καὶ χοροὶ
καὶ ποῦ παρακατασώματα ;
ποῦ νῦν ὁ φθόγγος ὁ γλυκίος
μελισσταγούς ρητορικῆς
καὶ τῶν Ἀγγέλων τῆσματα ;

Ποῦ νῦν ἡ φόρμιγξ ποιητοῦ
νὰ ψάλλῃ θόλων κυανῶν
καταπνεύσους στήλας ;
ποῦ νῦν κανὸν λιθαινωτῶν
ν' ἀνίρχεται πρὸς οὐρανῶν
φεγγεβολούσας πύλας ;

Ποῦ νὰ ζητήσωμεν τοῦ νοῦ
καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰς τυφλάς ;
ποῦ θεῖον φῶς ἐξ οὐρανοῦ
νὰ περιβάλλῃ κορυφάς ;

Ποῦ νῦν λαμπρὰ περιβολῆ ;
ποῦ δοξῆς στέφανοι πολλοὶ ;
καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ ποῦ ;...
τώρα, Χρυσόστομε μουγιέ,
κατακοκλιφταῖς ντιστεγική,
λόρδα καὶ φαίντιγγ κι' Ἀλεπού».

Κι' ἀμέσως πέντε φάσκελα μεγάλα διευθύνει
πρὸς τὸ κλεινὸν πολίεθρον, τοῦτέστι τὰς Ἀθήνας,
ὄρε, καὶ πάλι 'φώναξε, Ρωμηοὶ μου παστρικοί,
Σωτήρες λασπρόβλητοι καὶ Συναγματικοί,
ὄρε ποῦ μὰς ἀφῆσατε μὲ τὴν ψυχὴν 'στὸ στόμα,
ὄρε ποῦ τὰ ρουθόνικα μὰς τὰ κατευραίνῃ ἢ βρώμα,

ποῦ μία σπίνης εὐγενὲς σὰς τρώγει καὶ δουλεῖ
πῶς τάχα θὰ 'μποροῖτε νὰ μὴ διασπασθῆτε
τὸν ἕνα κι' ἄλλον τῆς Βουλῆς ἔξικάλτωτο Τροιά
καὶ ἀφῆνης κόβετε καδί σὺν τὸν εὐχαριστήσατε.

»Ὅρε ποῦ μὰς ἐμάθατε τῆς βάνταις καὶ τὰ πάγια
κι' ἐμεῖς γὰρ φολίς ρίχνομα 'στους κοπροσκύλους τάγια,
ὄρε ποῦ μὰς ἐμάθατε μὲ φόντα νὰ κρηπάρωμε
κι' ἀκούμε γὰρ τραγοῦδα μὰς ἀγρίας φτώχειας βόγκους,
ὄρε ποῦ μὰς ἐμάθατε μὲ τὸν Τροιά νὰ πάρωμε
βουὰν 'ψηλὰ καὶ χαμηλὰ καὶ ριμματιαῖς καὶ λόγγους.

»Ὅρε φωτήρες κι' Ἐσπεροὶ τοῦ πατριωτισμοῦ,
ποῦ μὲ σοφίαν ἀριθμῶν σὰς ἐκυρῶθ' ἢ ράχη,
κι' ὄσο γυμῆς ἢ κούτρας σὰς μὲ γνῶσεις πλουτισμοῦ
τόσο κι' ἀδείματι πρὸ πολὺ τὸ δόλο μὰς στομάχι.
»Ὅρε μὲς 'στὰ Συναγμάματα τὰνάματα καὶ σάπια,
ὄρε μὰς τὰ σερβίρετε γὰρ μὰρμαρ' Ἀλιξὴ χάπια,
ποῦ καὶ τὰβρα σὰς κρέατα γὰρ τύπους κομματιαζέτε
καὶ πέρ' ἀπὸ τῆς μύτης σας τὴν ἀκρην δὲν καττάζετε.

»Ὅρε μεγαλεπήβολοι Πομπηῖοι τοῦ Κρέμου,
ὄρε καὶ Ναπολιόντες τῆς Καρκαλοῦς μεγαλοῖ,
ποῦ τῶνομα σας ἐτρέθεν ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου
κι' ἐχάπατε μὰ καὶ καλὴ τὴν ὄρε σὰς στραγαλί.
»Ὅρε ποῦ πόθος ἀσπίδος δὲν ἔμεινε κανένας,
ὄρε ποῦ καθὲ λάβαρο μὲς 'στὰ σκουπίδια ἔξιπες,
κι' εἶσι μὰς ἔτσιπασάτε μὲ τὰς δεδηλωμένας
ὄπου κατήνητες 'ντροπὴ νὰ λίγης ὅτι 'ντρέπισαι.

Κι' εἶδα τὴν στήλην, Περικλῆ, ὄπου τὸν Ναζωραῖον
ἀγρίως ἐφραγγίλωσαν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων,
κι' ἀμέσως ἐφιδύρισε τὸ φιλκρὸ μου στόμα :
εἶδῶ λοιπόν, ὄπου γυμνὸν ἀπὸ Πιλάτων σπείρας
ἐνὸς Σωτήρος ἔχραντον ἐφραγγελοῦθαι σῶμα
ἄς φραγγιλωσάμεν κι' ἐμεῖς τοῦ κράτους τοῦ Σωτήρα».

Καὶ νὰ μὰ πόρτα μυστικῆ, ποῦναι κλεισμένη πάντα,
καὶ μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ μεγάλον ἀνδριάντα,
ποῦ στίκει 'στὰ προπύλαια τοῦ Πανπιστημίου
καὶ τοῦ κηρήνας εὐλογῆ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
καὶ καθὲ Μάρτην, Περικλῆ, ταῦτά του τὰ παραζέει
ἢ φλογερὰ ρητορικῆ μὲ τρελλο-Κώστα λύσαν,
κι' ἐκείνος τόσα φάσκελα 'στους ῥήτορας μεισιάζει,
ποῦ μοναχὰ μονόλερτα γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς ἂν ἦσαν,
ὄκτω φοραῖς τοὺς δανειστάς ὡς τώρα θὰ 'πληρώναμε
καὶ τὸν Μπλοῖ τὸν μακαρὰ θὰ τὸν ἐμπγαλάρωναμε.

»Στὸν Πατριάρχην τρεῖς φοραῖς τὴν κεφαλὴν μου κλίνω
καὶ μὲ πολλοὺς μ' ἔγνωρες Συνοδικούς ἐκεῖ,
καὶ κομπολόγι μούδωσε γὰρ νὰ μετρά μ' ἐκεῖνο
πόσα χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς οἱ Συναγματικοί.
Καὶ παρεκάλεσα θερμῶς τὴν Ἀγιότητα των
νὰ δέεται κι' ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πατασβουρογράφου,
κι' εἶπα μὲ δάκρυα σγεδὸν πρὸς τὸν Ἀποστολόταν,
Ἀρχιμανδρίτην σθενερὸν τοῦ Παναγιῶν Τάρου :

« Αρχιμανδρίτη σεβαστή και βέλτιστε ανθρώπων,
θά ξέρης πώς 'στῶν Ἀθηνῶν τὸν δοξασιμένον τόπον,
πού κάθε τρελλο-Κωνσταντῆς γιὰ Σύνταγμ' ἀλαλάζει,
πίπτουν τὰ βόλια σὰν βροχὴ κι' ἡ σφαίραις σὰν χαλάσι,
κι' ἂν ἔχης εὐχαρίστησι νὰ ξαναθῶ 'στὴν Πόλι
δώσω μου ζῦλο τιμιο νὰ μὴ μὲ πιάνη βόλι.»

Κι' εἰσήκουσε τὴν δέησιν ἰμοῦ τοῦ ταλαιπώρου
καὶ μ' ἔκρινεν ὡς ἄξιον τοῦ πολυτίμου δώρου
ἔν γένει μ' ἔρρεσ' πολὺ, καυμένη Περικλιέτο,
νέμαι μὲ γίνετα μπόλικα καὶ μ' ἄφθονα μαλλιά,
κι' ἤμουν σὰν γαϊδουράγκαθο 'στῶν ράσων τὸ μπουκίτο
καὶ ὅς του μακ' σερβίζαν παντζήρια σκορδάλια
καὶ μὰς 'κέρουσαν μὲ κρασι γλυκίτατο καὶ μπρούσκο
καὶ παππάδες, γίγαντες ἀληθινοὶ τρώντι,
καὶ μ' ἔμπούσαν, Περικλῆ, μονάχα μ' ἓνα φουσκο
γιρὸ μίς 'στὴ μασιλα μου νὰ μὴν ἀφήσουν δόντι,
ἀλλ' ὅμως δὲν ἔβαντο καὶ μία παππαδιά
τὰ τῆς φωνάξω «ἀίντε ντὲ καὶ κέρνα τὰ παιδιά».

Κι' ἔμπρός καὶ πίσω θυμάτᾳ, λιθάνια καὶ τρικίρια
καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα σὲ Δεσποτάζων· χίρια,
καὶ πατερίτσαις ἀκριθαῖς καὶ τόσα δεκανίκια
καὶ δεξιά κι' ἀριστερά φαρδῆ πλατεῖα μανικια,
καὶ μούλεγε κι' ἡ Φασουλή, πού κάνει χωρατάδες:
«καλὰ τὰ φαρδομάνικια μὰ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες.»

Καὶ παρ' ὀλίγον εὗψε κι' ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων
Καστῆς νὰ γίνῃ κι' ἀσκητῆς τῶν Ἰεροσολύμων
καὶ νάχη μὲ τὰ Σαρακιμ ἀτλήτωτη κουβέντα
καὶ νὰ ξεγάση τῶν Ρωμηῶν τὰ σκιρποκλιμένα.

Κάθε στιγμή 'μπαίνονθαιναν μὲς 'στὸν ὄνατ μου δάκκοι
καὶ κἄπου κἄπου μοῦφερναν καὶ μὰ καλὴ κομπόστα,
μὰ πῆγα καὶ 'στὰ Θεραπιά, διπλωματῶν κονάκι,
κι' εἶδα τοὺς διπλωμάτας μακ' μετὰ τοῦ Ζαλακώστα.
Καλῶς σὰς ἦρα, βρὶ παιδιά, πὺς τὰ καλοστερνάτι;
εἰπίτε σὰς παρακαλῶ κι' ἰμοῦ τοῦ Ὀδοιπόρου
ἰοῖς εἶδ' σὰν τί λογῆς ἀέρα κοπανᾶτε;
κι' ἐκίνοι μού ἀπήνησαν ἀέρα τοῦ Βοσπορούς.

Χαίρω πολὺ, μαρὶ παιδιά, πού 'βρίσκονταί 'στὴν Πόλι
καὶ διπλωμάται τῶν Ρωμηῶν ἀπ' ὄλου πὺς μαρβῶλοι,
καὶ μὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ μὰ τὴν Παναγία
τίτοις ἀέρας ὀφελῆ πολὺ καὶ 'στὴν ὄγλια.

Τὶ διαβολάκια!... μ' ἔκαμε τὸ πνεῦμα των κι' ἀπόρησα
κι' ἐχάρηκα, βρὶ Περικλῆ, πολὺ πού τοὺς ἠγνώρισα,
ἀλλὰ κι' ἐκίνοι 'χάρηκαν πού μ' εἶδαν ἐκὶ πέρα
κι' ἔγλυκοκουβεντήσαμε πολλὰ γιὰ τὸ Ρωμαϊκό,
καὶ φρέσκο 'κοπανίσαμε καὶ ὁδὸ λογῶν ἀέρα,
αὐτοὶ τὸν Βοσπορικό κι' ἔγῶ τὸν Ἀθηναϊκό.

Ἐκὶ νὰ 'δῆς εὐγένεια μὲ τὸ μονόκλ 'στὸ μάτι,
ἐκὶ τὰ πάντα, Περικλῆ, μυστήρια καὶ γρίφει,
κι' ἐκὶ γιὰ κἄποιον νεῶπαντρο μού εἶπαν διπλωμάτη
πὺς τᾶψην κρυφὰ κρυφὰ μὲ μὰ μικροῦλα νύφη,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα μὲ καὶ ὁδὸ τὸ φῶσμα τοῦ πῆρε,
μὰ 'τράβηξῃ τὰ πάνθαινα καὶ τοῦτος ὁ ἔριφης
γιατὶ μαζὶ του ὄφραζαν τὸν συγγενῶν αἰ σπείρι
καὶ πρῶτος ὁ ἐπιτροπος τῆς πολυέρου νύφης
κατάρας δ' ἔναντιον του ὁ κρημῶν ἰσοῦρι
καὶ θέλουν σῶνει καὶ καλὰ μὲ κώδικας καὶ νόμοις

νά τού τῷ βγάλουε ξυνὸ τὸ 'Ἡσαία χόρου
 κί' ὁ διπλωμάτης ἐμπλεῖε μ' αὐτοὺς τοὺς περιδρόμους,
 καὶ μήτε μῆνα μίλιτος ἀκόμη δὲν 'κατάλαβε
 κί' εἰς τοῦτο φταῖε μονάχα σὺ, ὦ κόσμε θεοπάλαβε.

Ὁ Πρίσβυς δέ, βρὲ Περικλῆ, πού σάν κί' αὐτὸν κανεῖς
 δὲν εἶναι τόσο τζέντλεμαν καὶ τόσο εὐγενής,
 τὸν Μουσταφά του μούστειλε, τὸν πρῶτο του Καβάση,
 εἰς ἕλα τὰ περίεργα νὰ μὲ περιδρῆξῃς.

Καὶ μούλεγε ὁ Μουσταφάς εἰφέντη τῆς Ἀθήνας,
 γιὰ κούτταζε τριγύρω σου κυράδες λιγεραῖς,
 ἑκαίνες τάδες λέγεται κί' ὁ παραπίρα δάνας,
 καὶ τοῦτο λέγεται τζαμί κί' ἐκείνο μανερῶς.

Κί' ἐγὼ τοῦ 'φώναζ' ἀρερίμ, κύρ Μουσταφά Καβάση,
 καλά κί' ὁ Πρίσβυς μούλεγε πὸς θὰ σὲ προβιάσῃς,
 καὶ κἄπου κἄπου 'τρώγαμ τῆς ὥρας μπακλαβάδες,
 μπουρεκίκα, καταϊρ-ἱκμίχ, καὶ σαπουὶ χαλβάδες.

Καὶ τί δὲν ἔκαμαν παντοῦ γιὰ 'μὲ τὸν μουσαφίρη
 καὶ ὠρεῖν ἰπέρασα τῆς Πόλις τὸ γεφύρι,
 κί' εἶδα θεοράτα τζαμίκα κί' ἀκόμη κἄτι ἄλλο,
 ἀπ' ἕλα πῶ καλλίτερο κί' ἀπ' ἕλα πῶ μεγάλο,
 μὲ δὲν 'στό λέγω, Περικλῆ, καὶ μήτε θὰ 'στό πῶ,
 γιὰτί θὰ σκούξης: ἀμάννα μου, μαννούλα μου, πῶ! πῶ! »

Γιὰ νίους πόθους μυστικούς θ' ἀνοιξ' ἡ ὄρεξις σου
 καὶ τὰ μακίνας θὰ μασοῦε τοῦ τρῦπου σου σωτρώκου,
 θὰ 'ἔης τὸν Βασιλία μας καὶ θὰ φωνάζης «ξέσου,»
 θὰ 'ἔης κί' τὸν Διάδοχον καὶ θὰ φωνάζης ἀκούου.»

Σὲ τοῦτο τὸ θαυματουργὸ καὶ μαγεμμένο μίρος,
 πού ξαναγενεῖται μὴ στιγμῆ κί' ὁ πῶ σακάτης γίρος,
 ὅσο κί' ἂν μπαίνης μὲ καρδιὰ καὶ σκίψι βρωμερῆ
 εὐθὺς ξελαγαρίζεται μὲ βγαίνεις σάν κορίτσι,
 κί' ὅπταν γαλονᾶς Ρωμῆος σάν μνίγα εἰ θωρῆ
 μῖσα 'στ' αὐτί του σιγαλά θὰ ψιθυρίσης ἐπρίτσι.»

Ἐκεί, καυμίνα Περικλῆ, ἂν μείνης ἐπ' ὀλόγον
 νομίζεις πὸς ἀκούεις θροῦν ἀγγελοῦ πτερύγων,
 καὶ φῶς ἀγιάζει ἐκ φωτὸς εὐκλείας αἰθίου
 καὶ Κάισαρος φαντάζεται μὲ κταχρῶτους θώρακας,
 κί' ὅπταν ρήτωρ νηστικός παρλάρη τοῦ Σταδίου
 θὰ πλησιάζης εὐγενῶς νὰ τοῦ φωνάζης ἐκόρκακας.

Κί' ὅταν κανένας ντισταγκὶ καμαρωτὸς ποζάρη
 μὲς 'στους χοροὺς τοῦ Παλατιοῦ, 'στῆς Μπόρσας τὸ παζάρι,
 θὰ μουντζουρῶσης, Περικλῆ, τὴν παστρική του μούρη
 κί' ἀβραντινὸ σικτιμ, θὰ 'πῆς, ἀμακατζῆ Γκιχούρη.

Κί' ὅταν κουβέντα δυνατὴ γιὰ γράμματα σ' ἀνοίγη
 κανεῖς Ρωμῆος πολῆρος καὶ πάναφορος χαλῆς,
 καὶ μὲ τὴν ἕλα τῆς σοφῆς καθούκαε του σὲ πνίγη,
 φτώ σου κί' ἀλαμπελιᾶβερτιν, σοφί μου, θὰ τοῦ λές.

Κί' ὅπταν θίλη φωστῆρ βροντῶν
 γιὰ τὰ παρόντα νὰ σοῦ 'μιλήσῃ,
 σὺ θὰ τοῦ λέγης ἐμὲ τὸ παρντὸν
 θηλιὰ καὶ φούκα νὰ σοῦ κολλήσῃ.

Κί' ὅπταν δόξαεις παλῆραις ξεθάθη
 κανεῖς Φειδιάς, κανεῖς Ἰκτινος,
 κί' ὄλο γιὰ τούταις κόβη καὶ ἀβρη,
 σὺ θὰ τοῦ λέγης εβουβάσου κτήνος.»

Κί' ἂν ἱπιμένη 'στὸν Παρθενῶνα
 ν' ἀπολῶσῃ καὶ σὲ τὸν βλάκα,
 ἐσὺ θὰ θίλης μὲ μὴ κολόνα
 τὸ καυκάλο του νὰ κἄνης πλάκα.

Κί' ὅταν τοῦ Κουβέρνου γλάρος
 δίχως τίσιμα καὶ 'ντροπῆ
 εἴθρη μ' ὄλο του τὸ θάρρος
 γιὰ τὸ μέλλον νὰ σοῦ 'πῆ.

Σὺ τὸ γόφο του θὰ λύσης
 μὲ τὸ μέλλον τὸ λαμπρῶν,
 καὶ τὸ στόμα του θὰ κλείσης
 μὲ τὴν λέξι τοῦ Καμπρῶν.

Πῶση λαμπράδα, Περικλῆ, καὶ πόσο μεγαλεῖο!...
 ἀκόμη τὸ κεφάλι μου στριφογυρᾶ σάν σβούρα,
 ἀλλὰ θὰ γράψω δι' αὐτὸ ξεχωριστὸ βιβλίον,
 γιὰτί δὲν φθάει τοῦ Ρωμῆου ἡ καλογοητεσβούρα.

Κί' ὅπταν τῆς φυλλάδος μου τοὺς στίχους θὰ διαβάσῃς
 θίλεις δὲν θίλεις, γαίδαρε, μαζί μου θὰ ρεμβάζεις,
 καὶ τότε πῆσες μερικούς καὶ βάλι του 'στὸ ξυδι:
 μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο ἄλα τρεῖς τελειῶν τὸ ταξέιδι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εἶς κάνα — πὸς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 'στην Νικόπολι ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε ευνορεῖται,
 μὲ ἐνοδοχείο ἔδω, — ὅθ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξυδι,

μὲ Χρυσῶν μὲ μὴ μάνθη — μὲ μὲγάλ' ὀλοδορεῖ,
 καὶ μὴ χρεμ δίχως ἄντα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμψι.

Ἐκ τοῦ τυκογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Ἱεροστανίου κοινοφειδὸς πολέης.